

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 25

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 ianuarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
1.046/2018.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 807/2014 pentru instituirea unor scheme de ajutor de stat având ca obiectiv stimularea investițiilor cu impact major în economie	2
1.	— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al municipiului București de către domnul Stana Sever-Romulus	2
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
859/2018.	— Ordin al ministrului energiei privind aprobarea Procedurilor de urgență cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea Planului de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de urgență deosebită și a situațiilor de criză locală	3-6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 74 din 29 octombrie 2018	(Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7-15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 807/2014 pentru instituirea unor scheme de ajutor de stat având ca obiectiv stimularea investițiilor cu impact major în economie

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 807/2014 pentru instituirea unor scheme de ajutor de stat având ca obiectiv stimularea investițiilor cu impact major în economie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 30 septembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 19, alineatul (1¹) se abrogă.**

2. **În anexa nr. 2, la articolul 6¹, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) Înregistrarea cererilor de acord pentru finanțare continuă și în cazul în care bugetul anual alocat schemei nu a

fost aprobat prin legea anuală a bugetului de stat. În cazul în care cererile de acord pentru finanțare înregistrate îndeplinesc cumulativ condițiile și criteriile de eligibilitate prevăzute de prezenta hotărâre, Ministerul Finanțelor Publice emite proiectul acordului pentru finanțare.”

3. **În anexa nr. 2, la articolul 6¹, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Proiectele de acord pentru finanțare prevăzute la alin. (1) și (1¹) se aprobă în ordinea în care au fost emise, după aprobarea sau suplimentarea bugetului anual alocat schemei, în conformitate cu prevederile legilor bugetare anuale.”

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 28 decembrie 2018.
Nr. 1.046.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al municipiului București de către domnul Stana Sever-Romulus

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) și ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Stana Sever-Romulus exercită, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, funcția publică de prefect al municipiului București.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 9 ianuarie 2019.
Nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea Procedurilor de urgență cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea Planului de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de urgență deosebită și a situațiilor de criză locală

Având în vedere dispozițiile art. 24 din Legea nr. 85/2018 privind constituirea și menținerea unor rezerve minime de țiței și/sau de produse petroliere,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 980/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Energiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedurile de urgență cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea Planului de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de

urgență deosebită și a situațiilor de criză locală, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul energiei,
Iulian Robert Tudorache,
secretar de stat

București, 18 decembrie 2018.
Nr. 859.

ANEXĂ

PROCEDURI DE URGENȚĂ cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea Planului de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de urgență deosebită și a situațiilor de criză locală

1. Introducere

Prin Hotărârea Guvernului nr. 795/2018 a fost aprobat Planul de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de urgență deosebită și a situațiilor de criză locală, denumit în continuare *plan de urgență*.

În cuprinsul planului de urgență au fost stabilite aspectele generale și operaționale care să permită un răspuns prompt și adecvat la o întrerupere a aprovizionării cu țiței și/sau produse petroliere, atât în vederea îndeplinirii obligațiilor ce revin României în calitate de stat membru al Uniunii Europene, cât și pentru a se asigura că efectele unei perturbări în aprovizionarea României cu țiței și/sau produse petroliere într-o situație de urgență, identificată și declarată conform legislației în vigoare, sunt minimizezate.

Conform prevederilor pct. 14 „Proceduri de urgență” din planul de urgență, procedurile de urgență se aprobă prin ordin al conducătorului autorității competente și trebuie să cuprindă următoarele măsuri:

a) declararea, introducerea stării de urgență, precum și încetarea stării de urgență;

b) notificarea, informarea, relația cu alte autorități implicate, comunicarea cu mass-media și informarea publicului;

c) organizarea și conducerea acțiunilor stabilite în planul de urgență;

d) solicitarea și obținerea de informații zilnice de la operatorii economici sau alte entități obligate să mențină stocuri specifice și/sau de urgență, autoritățile vamale și fiscale în legătură cu importurile și livrările intracomunitare de produse petroliere;

e) stabilirea cantităților și tipului de produse petroliere, precum și a locației din care vor fi eliberate;

f) informarea cu operativitate a operatorilor economici/ entităților economice asupra măsurilor dispuse;

g) simulare răspuns pentru scenariile din planul de urgență.

Prezentele proceduri de urgență sunt elaborate în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 85/2018 privind constituirea și menținerea unor rezerve minime de țiței și/sau produse petroliere și a pct. 14 „Proceduri de urgență” din planul de urgență.

2. Scop

Scopul acestor proceduri îl reprezintă stabilirea acțiunilor și măsurilor necesare pentru aplicarea planului de urgență într-o situație de urgență, identificată și declarată conform legislației în vigoare, în toate etapele existenței situației de urgență, și anume: etapa premergătoare activării situației de urgență, etapa din timpul activării situației de urgență și etapa de după încheierea situației de urgență.

3. Cadru legal

Cadrul legal primar este asigurat de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 85/2018 privind constituirea și menținerea unor rezerve minime de țiței și/sau produse petroliere (denumită în continuare *Legea nr. 85/2018*), care transpune Directiva 2009/119/CE a Consiliului din 14 septembrie 2009 privind obligația statelor membre de a menține un nivel minim de rezerve de țiței și/sau de produse petroliere, care prevede că:

„(3) După aprobarea planului de urgență, autoritatea competentă va aproba, în termen de 60 de zile, procedurile de urgență cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea planului de urgență.”

Cadrul legal secundar este asigurat de Hotărârea Guvernului nr. 795/2018 privind aprobarea Planului de urgență pentru gestionarea situațiilor de disfuncționalitate majoră în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, a situațiilor de urgență deosebită și a situațiilor de criză locală.

4. Situații de urgență

Situațiile de urgență sunt definite de art. 2 lit. h), l) și x) din Legea nr. 85/2018 și de pct. 3 „Situații de urgență” din planul de urgență, acestea fiind:

- criză locală;
- disfuncționalitate majoră în aprovizionare;
- situații de urgență deosebită.

Pe cale de consecință, în prezentele proceduri de urgență, prin „situații de urgență” se înțelege apariția oricăreia din situațiile mai sus precizate.

5. Obiectiv general

Obiectivul general al prezentelor proceduri îl constituie gestionarea eficientă a măsurilor necesare în vederea aplicării planului de urgență.

6. Obiectiv specific

Obiectivul specific al prezentelor proceduri îl constituie stabilirea procedurilor/proceselor cuprinzând măsurile necesare pentru aplicarea planului de urgență:

- în etapa premergătoare activării situației de urgență;
- în etapa din timpul activării situației de urgență;
- în etapa de după încheierea situației de urgență.

7. Niveluri de urgență

Nivelurile de urgență sunt stabilite la pct. 7 „Niveluri de urgență” din planul de urgență, acestea fiind:

- a) nivelul de alertă timpurie (alertă timpurie);
- b) nivelul de alertă (alertă);
- c) nivelul de criză (criză).

8. Acțiuni în caz de declanșare a nivelurilor de urgență

a) Nivelul de alertă timpurie (alertă timpurie)

În această etapă, autoritatea competentă va lua următoarele măsuri:

— va centraliza informațiile concrete și sigure conform cărora ar putea avea loc un eveniment care ar deteriora în mod semnificativ livrările de țiței și/sau produse petroliere;

— va analiza împreună cu operatorii economici relevanți din sectorul petrolier și cu autoritățile publice centrale/locale informațiile notificate referitoare la evenimentele care ar deteriora în mod semnificativ livrările;

— după caz, va declara nivelul de alertă timpurie prin ordin al ministrului energiei.

b) Nivelul de alertă (alertă)

În această etapă, autoritatea competentă va lua următoarele măsuri:

— va centraliza informațiile concrete și sigure conform cărora se înregistrează o întrerupere a aprovizionării sau se înregistrează o cerere excepțional de mare care afectează în mod semnificativ situația livrărilor de țiței și/sau produse

petroliere, dar piața este încă în măsură să gestioneze situația respectivă fără a fi nevoie să se recurgă la măsuri care nu se bazează pe piață;

— va analiza împreună cu operatorii economici relevanți din sectorul petrolier și cu autoritățile publice centrale/locale informațiile notificate referitoare la evenimentele care determină înregistrarea unei întreruperi a aprovizionării sau înregistrarea unei cereri excepțional de mari care afectează în mod semnificativ situația livrărilor, dar piața este încă în măsură să gestioneze situația respectivă fără a fi nevoie să se recurgă la măsuri care nu se bazează pe piață;

— după caz, va declara nivelul de alertă prin ordin al ministrului energiei.

c) Nivelul de criză (criză)

În această etapă, autoritatea competentă va lua următoarele măsuri:

— va centraliza informațiile concrete și sigure conform cărora se înregistrează o cerere excepțional de mare sau o întrerupere semnificativă a furnizării sau o afectare semnificativă a situației livrărilor de țiței și/sau produse petroliere;

— va analiza împreună cu operatorii economici relevanți din sectorul petrolier și cu autoritățile publice centrale/locale informațiile notificate referitoare la evenimentele care determină înregistrarea unei cereri excepțional de mari sau o întrerupere semnificativă a furnizării sau o afectare semnificativă a situației livrărilor de țiței și/sau produse petroliere;

— dacă toate măsurile bazate pe mecanismele pieței au fost implementate, dar oferta de țiței și/sau produse petroliere este insuficientă pentru a satisface cererea rămasă neacoperită, va declara nivelul de criză prin ordin al ministrului energiei.

În cadrul nivelului de alertă timpurie și al nivelului de alertă, autoritatea competentă va monitoriza zilnic/săptămânal nivelul cantităților de țiței disponibile în rafinării și cantitățile de produse petroliere introduse în piață.

În aceste cazuri, rafinăriile și operatorii economici care introduc pe piață produse petroliere au obligația să transmită autorității competente date operative privind cantitățile de țiței disponibile în rafinării și cantitățile de produse petroliere introduse în piață.

Raportările operative vor fi transmise prin fax, poștă electronică, iar confirmarea primirii acestora se va efectua telefonic și/sau prin poștă electronică.

În cazul apariției unei situații de urgență, la nivel de criză, autoritatea competentă va notifica de îndată titularii obligației de stocare/titularii delegați ai obligației de stocare să elibereze către rafinării cantități de țiței din stocurile de urgență; notificările vor cuprinde, pentru fiecare titular al obligației de stocare/titular delegat al obligației de stocare, cantitatea de țiței și destinatarul/rafinăria. Notificările vor fi transmise prin fax, poștă electronică, iar confirmarea primirii acestora se va efectua telefonic și/sau prin poștă electronică.

În conformitate cu prevederile art. 15 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2018, reîntregirea/reconstituirea stocurilor de țiței se efectuează de către titularii obligației de stocare în termen de 60 de zile de la încetarea situației de urgență.

În acest sens, la încetarea situației de urgență care a generat eliberarea stocurilor de urgență, autoritatea competentă va notifica, în scris, titularii obligației de stocare asupra necesității reconstituirii stocurilor de urgență.

Titularii obligației de stocare au obligația să notifice autoritatea competentă, în scris, imediat ce stocurile de urgență au fost reconstituite.

9. Punerea în circulație a stocurilor minime

În conformitate cu prevederile pct. 8 „Ordinea de punere în circulație a stocurilor minime” din planul de urgență, în cazul unor situații de urgență la nivel de criză, stocurile minime vor fi puse în circulație în următoarea ordine de prioritate:

a) stocuri de urgență deținute și/sau delegate de operatorii economici pe teritoriul României;

b) stocuri de urgență deținute și/sau delegate de operatorii economici în afara României;

c) stocuri specifice deținute de entitatea centrală de stocare din România, dacă este cazul.

În conformitate cu prevederile pct. 9 „Ordinea de prioritate în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere” din planul de urgență, în cazul unor situații de urgență la nivel de criză, autoritatea competentă va dispune:

— aprovizionarea rafinăriilor cu cantități de țiței din stocurile minime, astfel încât să fie asigurată producția zilnică de produse petroliere;

— aprovizionarea consumatorilor cu produse petroliere din stocurile minime în următoarea ordine de prioritate:

a) servicii sociale esențiale;

b) transport de mărfuri alimentare;

c) sisteme de transport public;

d) producători de energie electrică și termică care utilizează produse petroliere — pentru cantitățile necesare producerii de energie termică necesare asigurării consumului populației și a serviciilor sociale esențiale;

e) populație — consumul pentru mijloacele de transport proprietate personală;

f) alte categorii de consumatori.

În cazul în care există informații concrete, sigure și fiabile, conform cărora ar putea avea loc un eveniment care ar deteriora în mod semnificativ livrările de țiței și/sau produse petroliere/siguranța în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere, autoritatea competentă convoacă, în termen de 24 de ore, titularii obligației de stocare și operatorii de transport pentru a stabili programul și termenele de punere în circulație a stocurilor de urgență în cazul declarării unei situații de urgență, nivel de criză.

În cazul apariției unei situații de urgență, nivel de alertă timpurie, respectiv de alertă, piața este încă în măsură să gestioneze întreruperea sau cererea respectivă fără a fi nevoie să se recurgă la măsuri care nu se bazează pe piață.

În aceste situații, autoritatea competentă va monitoriza permanent situația aprovizionării cu țiței și/sau produse petroliere. Dacă se constată o deteriorare a situației aprovizionării, se va declanșa nivelul superior al situației de urgență.

În cazul apariției unei situații de urgență, nivel de criză, autoritatea competentă va dispune punerea în circulație a stocurilor minime, conform ordinii de prioritate și programului și termenelor de punere în circulație a stocurilor de urgență.

În aceste situații, autoritatea competentă va notifica de îndată titularii obligației de stocare/titularii delegați ai obligației de stocare asupra măsurilor dispuse în vederea asigurării siguranței în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere.

Notificările vor fi transmise prin fax, poșta electronică, iar confirmarea primirii acestora se va efectua telefonic și/sau prin poșta electronică.

În cazul declarării unei situații de urgență, în vederea deținerii unor informații cât mai exacte ale nivelului și structurii sortimentale a stocurilor de urgență și/sau a stocurilor specifice, autoritatea competentă va solicita titularilor obligației de stocare, alții decât entitatea centrală de stocare din România:

— în cazul unei situații de urgență, nivel de alertă timpurie și, respectiv, de alertă: să raporteze săptămânal cantitățile de țiței

și/sau produse petroliere puse la dispoziția pieței, din stocurile comerciale, precum și prognoze privind capacitatea de acoperire a cererii de consum pentru săptămâna următoare celei de raportare, raportat la portofoliul propriu de clienți;

— în cazul unei situații de urgență, nivel de criză: să raporteze zilnic cantitățile de țiței și/sau produse petroliere puse la dispoziția pieței, atât din stocurile comerciale, cât și din stocurile de urgență constituite și disponibilizate conform deciziilor autorității competente, precum și prognoze privind capacitatea de acoperire a cererii de consum pentru ziua următoare celei de raportare, raportat la portofoliul propriu de clienți.

În cazul declarării unei situații de urgență, nivel de criză, autoritatea competentă va solicita entității centrale de stocare din România să raporteze zilnic cantitățile de produse petroliere puse la dispoziția pieței, din stocurile specifice constituite și disponibilizate conform deciziilor autorității competente.

10. Măsuri cuprinse în programul de punere în circulație a stocurilor de urgență pentru asigurarea aprovizionării cu țiței și/sau produse petroliere în situații de urgență

Stocurile de țiței și/sau produse petroliere sunt deținute de operatorii economici, care au obligația constituirii și menținerii stocurilor de urgență, cu respectarea ponderii de minimum o treime produse petroliere și de maximum două treimi țiței, conform prevederilor hotărârilor anuale ale Guvernului privind stabilirea nivelului stocurilor de urgență și aprobarea modului de transpunere a obligațiilor de constituire și menținere a stocurilor de urgență pentru țiței și/sau produse petroliere pe operatori economici.

În anumite circumstanțe se poate dovedi posibil ca industria petrolieră să reacționeze inițial în mod adecvat la lipsa temporară de țiței și/sau produse petroliere prin intermediul mecanismelor de piață.

Chiar și în timpul unei situații de urgență, aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere ar trebui să funcționeze în condiții comerciale normale atât timp cât situația permite acest lucru. În aceste cazuri, companiile petroliere vor lua măsuri, pe baze comerciale, privind alocarea cantităților necesare către clienții lor în vederea asigurării continuării activităților la un nivel cât mai aproape de normal.

Dacă situația de urgență ajunge la nivel de criză și aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere este grav afectată, suplimentar utilizării stocurilor comerciale, autoritatea competentă dispune eliberarea stocurilor de urgență și/sau a celor specifice, în conformitate cu programul de punere în circulație.

A. Majorarea producției

În conformitate cu prevederile pct. 13.1 „Majorarea producției” din planul de urgență, în cazul apariției unei întreruperi a aprovizionării cu țiței și/sau produse petroliere din import, autoritatea competentă și operatorii economici din industria petrolieră vor identifica posibilitățile de creștere a producției interne de țiței și/sau de majorare a producției de produse petroliere în rafinării, prin utilizarea de țiței din stocurile de urgență.

Măsurile de creștere a producției dispuse de autoritatea competentă pot consta în:

— majorarea producției interne de țiței, inclusiv prin reintroducerea temporară în producție a zăcămintelor/sondelor cu randament scăzut/nivel scăzut al rentabilității economice;

— majorarea producției de produse petroliere în rafinării, prin utilizarea de cantități de țiței provenite din stocurile de urgență.

B. Măsuri de limitare a cererii/consumului

Măsurile de limitare a cererii și, respectiv, a consumului sunt prevăzute de pct. 13.2 „Măsuri de limitare a cererii” din planul de urgență.

Măsurile specifice luate în considerare includ apeluri adresate publicului pentru măsuri voluntare de limitare a consumului, restricții de viteză pentru autovehicule, restricții de circulație și limitarea utilizării anumitor grupuri de autovehicule.

Autoritatea competentă va colabora cu instituția prefectului din teritoriu pentru monitorizarea livrărilor de țiței și/sau produse petroliere pentru activitățile și serviciile aferente sectorului public.

În acest sens, un prim pas în rezolvarea deficiențelor regionale în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere îl constituie redistribuirea cantităților disponibile/în surplus, existente la nivelul unităților administrativ-teritoriale.

În timpul unei situații de urgență, nivel de criză, când prețurile produselor petroliere au tendința să crească rapid, consumatorii vor reacționa în mod natural, reducând consumul.

În această situație, autoritatea competentă va propune Guvernului adoptarea de măsuri voluntare și/sau obligatorii pentru limitarea cererii/consumului, măsuri care pot fi:

a) lansarea unei campanii de informare a consumatorilor care să vizeze informarea acestora privind necesitatea limitării voluntare a consumului de carburanți pentru a reduce cererea de pe piață.

Campania de informare a consumatorilor va conține informații clare/precise cu privire la situația înregistrată, care să contribuie la calmarea pieței și la minimizarea presiunilor de creștere a prețurilor produselor petroliere;

b) raționalizarea utilizării de carburanți prin:

- (i) impunerea de restricții suplimentare de viteză pentru autovehicule;
- (ii) impunerea de restricții de circulație pe baza numerelor de înmatriculare (circulație alternativă par/impar);
- (iii) limitarea utilizării anumitor categorii de autovehicule;
- (iv) măsuri de raționalizare a consumului — fie prin cantitate, fie, în circumstanțe extreme, prin alocare, corelat cu ordinea de prioritate în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere;
- (v) restricționarea temporară a cantităților de produse petroliere care pot fi achiziționate — această restricționare poate fi pusă în practică prin limitarea vânzării/achiziției individuale de produse petroliere la o anumită cantitate, inclusiv prin interdicția completă privind vânzările de carburanți în alte recipiente/containere (canistre) și/sau prin restricționarea temporară a utilizării parcului auto;
- (vi) limitarea și/sau interzicerea temporară a exportului de produse petroliere, conform prevederilor planului de urgență.

Aceste măsuri nu sunt aplicabile autovehiculelor care asigură serviciile sociale esențiale (salvare, pompieri, transportul public, poliție, ISU etc.).

C. Comunicare/Campanii de informare

În cazul apariției unor situații de urgență, nivel de criză, pentru a se asigura că toate părțile interesate — public, instituții, operatori economici etc. au informații exacte cu privire la situație și înțeleg măsurile dispuse de autorități și operatorii din industria petrolieră pentru gestionarea acestora, este necesar un proces de comunicare, corectă și în timp util, în special în cazul disponerii de măsuri care vizează reducerea cererii.

Autoritatea competentă și operatorii din industria petrolieră vor disemina, prin mijloace specifice, măsurile dispuse pentru gestionarea situației.

Ca parte a campaniei de informare a publicului, publicul trebuie încurajat să se abțină de la călătorii inutile, să folosească mijloacele de transport în comun acolo unde este posibil,

ciclismul și mersul pe jos la locul de muncă. Angajatorii ar trebui încurajați să ofere condiții de muncă flexibile, precum săptămâna de lucru comprimată sau flexibilă, să ofere autobuze pentru personal, să încurajeze scheme de carpooling intern etc.

11. Comunicare în situații de urgență

În etapa premergătoare activării situației de urgență și în cadrul nivelurilor de urgență, autoritatea competentă, autoritățile publice centrale/locale, operatorii economici din sectorul petrolier vor pune în practică măsurile prevăzute la pct. 11 „Rolul și responsabilitățile autorității competente, autorităților publice centrale, operatorilor economici din sectorul petrolier, premergătoare activării situației de urgență” din planul de urgență.

Informările și comunicările vor fi transmise managerului de criză — Ministerul Energiei — în calitate de autoritate competentă, conform prevederilor art. 2 lit. ac) din Legea nr. 85/2018.

Date de contact ale Ministerului Energiei:

adresă: Splaiul Independenței nr. 202 E, sectorul 6, București
fax: 021 3156590

e-mail: office.cabinet@energie.gov.ro; oidata@energie.gov.ro

Toți operatorii din industria petrolieră vor desemna și comunica autorității competente un punct unic de contact, disponibil nonstop.

Deciziile și măsurile dispuse de managerul de criză/autoritatea competentă se publică pe pagina de internet a Ministerului Energiei și vor fi transmise prin fax și poștă electronică, iar confirmarea primirii acestora se va efectua telefonic și/sau prin poștă electronică.

12. Simulare răspuns pentru scenariile din planul de urgență

Scenariile de risc referitoare la aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere în România sunt prevăzute la pct. 6 „Scenarii de risc” din planul de urgență, respectiv:

— scenariul 1: deficiențe pe direcțiile de transport din import;

— scenariul 2: defecțiuni tehnice în Sistemul național de transport al țițeiului;

— scenariul 3: defecțiuni/dezechilibre în activitatea de producție țiței și/sau produse petroliere;

— scenariul 4: defecțiuni/dezechilibre în activitatea de stocare a țițeiului și/sau produselor petroliere;

— scenariul 5: condiții meteo extreme;

— scenariu 6: lipsa surselor de aprovizionare cu țiței și/sau produse petroliere din surse externe.

Annual, autoritatea competentă convoacă operatorii din industria petrolieră la întâlniri de lucru în care vor fi identificate și analizate atât cauzele care pot conduce la afectarea aprovizionării cu țiței și/sau produse petroliere în România, cât și măsurile necesare pentru a se asigura siguranța în aprovizionarea cu țiței și/sau produse petroliere.

Aceste întâlniri se pot organiza atât la sediul autorității competente sau al operatorilor din industria petrolieră, cât și prin teleconferință.

13. Grupul interinstituțional pentru gestionarea situațiilor de urgență, nivel de criză

Conform prevederilor pct. 15 „Managerul de criză” din planul de urgență, autoritatea competentă poate institui prin ordin al ministrului de resort un grup interinstituțional pentru gestionarea situațiilor de urgență, nivel de criză.

În cadrul grupului pot fi desemnați reprezentanți ai administrației publice centrale/locale și ai operatorilor economici producători/furnizori de țiței și/sau produse petroliere, după caz.

În situația constituirii grupului de lucru, acesta va stabili programul și termenele de punere în circulație a stocurilor de urgență și va acționa conform prezentelor proceduri.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 74**din 29 octombrie 2018**

Dosar nr. 1.960/1/2018

Corina-Alina Corbu — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Virginia Filipescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Dana Iarina Vartires — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mona Magdalena Baciu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Horațiu Pătrașcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristian Daniel Oana — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Marin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Sedința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 530/100/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă termenul de 30 de zile, în care terțul care se consideră vătămat prin emiterea unei autorizații de construire în beneficiul unei alte persoane poate formula plângere prealabilă, în condițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării autorizației de construire pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau la sediul acesteia, în condițiile art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă acest termen începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării panoului de identificare a investiției la locul realizării construcției, în temeiul art. 76 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale

și locuinței nr. 839/2009, sau dacă acest termen curge, în toate cazurile, de la momentul la care se dovedește că terțul a luat efectiv la cunoștință de autorizația de construire? În acest din urmă caz, termenul curge de la data când a fost cunoscută existența autorizației de construire și, eventual, conținutul său sau de la data la care terțul putea, cu eforturi rezonabile, să cunoască conținutul documentației care a stat la baza emiterii ei?

Dacă, în situația în care au fost începute lucrările de construire, se poate considera că autorizația de construire a intrat în circuitul civil, în sensul prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, astfel încât a devenit irevocabilă? În situația în care răspunsul la această întrebare este afirmativ, dacă, în acest caz, ținând cont de faptul că autorizația de construire este irevocabilă, mai trebuie formulată plângere prealabilă împotriva acesteia înainte de formularea acțiunii în anulare?”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, numai câteva instanțe au transmis jurisprudență referitoare la problematica supusă dezbaterii, cele mai multe comunicând puncte de vedere sau simple opinii referitoare la aceasta, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai intimatul primarul municipiului Baia Mare și-a exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 11 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 530/100/2017, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele întrebări:

„Dacă termenul de 30 de zile, în care terțul care se consideră vătămat prin emiterea unei autorizații de construire în beneficiul unei alte persoane poate formula plângere prealabilă, în condițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării autorizației de construire pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau la sediul acesteia, în condițiile art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă acest termen începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării panoului de identificare a investiției la locul realizării construcției, în temeiul

art. 76 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, sau dacă acest termen curge, în toate cazurile, de la momentul la care se dovedește că terțul a luat efectiv la cunoștință de autorizația de construire? În acest din urmă caz, termenul curge de la data când a fost cunoscută existența autorizației de construire și, eventual, conținutul său sau de la data la care terțul putea, cu eforturi rezonabile, să cunoască conținutul documentației care a stat la baza emiterii ei?

Dacă, în situația în care au fost începute lucrările de construire, se poate considera că autorizația de construire a intrat în circuitul civil, în sensul prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, astfel încât a devenit irevocabilă? În situația în care răspunsul la această întrebare este afirmativ, dacă, în acest caz, ținând cont de faptul că autorizația de construire este irevocabilă, mai trebuie formulată plângere prealabilă împotriva acesteia înainte de formularea acțiunii în anulare?”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin Cererea înregistrată la 28 februarie 2017 pe rolul Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta, persoană fizică, în contradictoriu cu pârâții primarul municipiului Baia Mare și societatea comercială A., a solicitat anularea Autorizației de construire din 25.01.2016 emise de către primul pârât.

3. În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că documentația care a stat la baza obținerii autorizației de construire contestate este incorectă, cuprinzând numărul topografic 5007/58/3, CF vechi 4843 Baia Mare, convertit în format electronic în CF 120139 Baia Mare, care figurează cu destinația de drum, dar, în fapt, terenul respectiv nu are această destinație, nu reprezintă o cale de acces la imobilul prevăzut în autorizație. Acest teren are destinația L3b, proprietate privată a petentei, cu număr cadastral 120139 sub B din cartea funciară 120139 UAT Baia Mare, în suprafață totală de 226 mp, față de care nu este respectată distanța minimă prevăzută în PUZ, ceea ce constituie o vătămare a dreptului de proprietate al reclamantei.

4. Prin întâmpinare, pârâta societate comercială a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, pentru lipsa procedurii prealabile, și excepția tardivității procedurii prealabile, arătând în esență că, la 14 octombrie 2016, reclamanta a formulat o plângere prealabilă, însă aceasta a fost adresată în mod greșit Primăriei Baia Mare, o entitate care nu este autoritate publică și nu este emitenta autorizației de construire atacate, și că, oricum, această plângere a fost formulată tardiv, deoarece, în lipsa unei probe contrare, trebuie să se considere că reclamanta a luat cunoștință de autorizația de construire la 1 martie 2016, când aceasta a fost afișată în extras la locul unde urma să se realizeze construcția.

5. De asemenea, pârâtul primarul municipiului Baia Mare, prin întâmpinarea formulată, a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile, arătând că autorizația de construire a fost emisă la 25 ianuarie 2016, iar plângerea prealabilă a fost formulată la data de 14 octombrie 2016, cu depășirea termenului legal.

6. Răspunzând întâmpinărilor, reclamanta a solicitat respingerea excepțiilor invocate de pârâți, arătând că a înregistrat plângerea la Primăria Baia Mare, al cărei conducător este primarul, că termenul de 30 de zile curge de la data la care a luat la cunoștință efectiv de actul pe care îl contestă, că doar la data de 31 august 2016 i s-a aprobat solicitarea de a consulta documentația care a stat la baza emiterii autorizației de construire, că doar după ce a luat cunoștință de conținutul acestor documente era îndreptățită să formuleze plângere prealabilă și că, oricum, nu era necesară plângerea prealabilă,

deoarece autorizația de construire și-a produs deja efectele juridice și materiale, prin finalizarea construcției, astfel că a devenit irevocabilă, nemaifiind necesară plângerea prealabilă.

7. Prin Sentința nr. 3.413 din 13 decembrie 2017, Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis excepția neîndeplinirii procedurii prealabile și a respins, ca inadmisibilă, acțiunea.

8. Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut, în esență, că pârâta societate comercială a dovedit că a afișat autorizația de construire și a început construirea imobilului la 6 iunie 2016, că în raport cu această dată trebuie să se calculeze termenul de 30 de zile pentru formularea plângerii prealabile, că plângerea a fost formulată la data de 14 octombrie 2016, cu depășirea termenului legal și fără a se invoca motive temeinice care să justifice prelungirea termenului, că nu reprezintă astfel de motive temeinice împrejurarea că reclamanta nu cunoștea conținutul documentației care a stat la baza emiterii autorizației de construire, că la data de 21 august 2016 reclamanta a solicitat eliberarea de copii ale documentelor care au stat la baza emiterii autorizației de construire, astfel că la momentul respectiv cunoștea cu siguranță existența acesteia, și că, și dacă se ia în calcul acest ultim moment, plângerea prealabilă a fost formulată tardiv.

9. Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta, arătând, în esență, că la data de 22 august 2016 a formulat o cerere pentru obținerea unor copii ale documentelor și o adresă care poate fi asimilată unei plângeri prealabile, că a luat cunoștință efectiv de conținutul autorizației de construire doar după momentul la care a putut studia documentația care a stat la baza emiterii acesteia, că acesta constituie un motiv temeinic pentru prelungirea termenului și că nu era obligatorie parcurgerea procedurii prealabile, deoarece autorizația de construire era irevocabilă.

III. Dispozițiile normative supuse interpretării

10. *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*) (în forma în vigoare anterior modificării și completării prin Legea nr. 212/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018):

„Art. 1 — Subiectele de sesizare a instanței

(...)

(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.

(...)

Art. 7 — Procedura prealabilă

(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

(...)

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7).

(...)

(7)* Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”

11. *De lege lata*, prevederile alin. (7) al art. 7 din Legea nr. 554/2004 au fost abrogate, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 797 din 27 septembrie 2007, prin Legea nr. 212/2018, iar dispozițiile alin. (1) și (3) ale aceluiași articol au următoarea redactare:

„Art. 7 — Procedura prealabilă

(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

(...)

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, se va introduce în termen de 30 de zile din momentul în care persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului. Pentru motive temeinice, plângerea prealabilă se poate formula și peste termenul de 30 de zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut în prezentul alineat, precum și cel prevăzut la alin. (1) sunt termene de prescripție.

(...)

12. *Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 50/1991):*

„Art. 7 (...)

(21) Autorizația de construire și anexele acesteia au caracter public și se pun la dispoziția publicului spre informare pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau prin afișare la sediul acesteia, după caz.

(...)

13. *Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009 (Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991):*

„Art. 76. — Operațiuni privind obligațiile investitorilor/beneficiarilor față de autorități

(1) După obținerea autorizației de construire/desființare, în vederea executării lucrărilor, investitorul/beneficiarul are obligația de a realiza următoarele operațiuni:

a) Anunțarea începerii lucrărilor de construcții autorizate.

Se va aduce la cunoștință emitentului autorizației și Inspectoratului teritorial în construcții data și ora începerii lucrărilor de construcții autorizate, utilizându-se «Formularul-model F.13 — COMUNICARE privind începerea execuției lucrărilor» (pentru uzul administrației publice), respectiv «Formularul-model F.14 — COMUNICARE privind începerea execuției lucrărilor» (pentru uzul ISC) puse la dispoziție de emitentul autorizației împreună cu autorizația.

b) Amplasarea, la loc vizibil, a Panoului de identificare a investiției.

Se vor aplica prevederile cuprinse în anexa nr. 8 la prezentele norme metodologice.

(...)

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A. Recurenta-reclamantă a arătat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, fără a-și exprima însă opinia cu privire la problemele puse în discuție.

B. Intimații-pârâți nu și-au exprimat punctul de vedere asupra sesizării.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. *Cu privire la admisibilitatea sesizării*

14. Curtea de Apel Cluj a apreciat că sunt îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum urmează:

— ivirea unor probleme de drept cu privire la care există posibilitatea unor interpretări diferite, prima chestiune ridicând o problemă de corelare a legislației de drept comun în materia contenciosului administrativ cu legislația specifică în materia urbanismului, iar cea de-a doua chestiune vizând problema măsurii în care este posibilă înlăturarea aplicabilității art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, pornind de la rațiunea acestui text de lege;

— Curtea de Apel Cluj este investită cu soluționarea cererii de recurs, soluționarea cauzei aflându-se în ultimă instanță;

— cele două probleme de drept invocate au caracter esențial în soluționarea cauzei, întrucât prin hotărârea primei instanțe acțiunea reclamantei a fost respinsă ca inadmisibilă, tocmai în considerarea neîndeplinirii în termenul legal a procedurii prealabile; or, prin prima întrebare se solicită interpretarea normelor de drept incidente în determinarea momentului de la care curge termenul pentru formularea plângerii prealabile împotriva unei autorizații de construire, în timp ce prin cea de-a doua întrebare se solicită clarificarea problemei caracterului irevocabil al unei autorizații de construire în situația demarării lucrărilor — care este exact situația din speță — și necesitatea ca, într-un asemenea caz, să se mai efectueze procedura prealabilă;

— cu privire la condiția ca problema de drept supusă dezlegării să aibă legătură cu soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere a arătat că împrejurarea că sesizarea pune probleme legate de o excepție procesuală nu trebuie să ducă la respingerea sesizării ca inadmisibilă, câtă vreme s-a stabilit deja în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție că noțiunea de „fond al cauzei” trebuie înțeleasă în sens larg și că și probleme de drept procesual pot face obiectul sesizării, atunci când rezolvarea de principiu determină soluționarea în fond a cauzei sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecății (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014, Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018);

— chestiunea de drept este nouă, întrucât, ca urmare a cercetărilor efectuate din oficiu de către instanța de trimitere, nu a fost identificată o jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante în materie;

— Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra celor două probleme de drept ridicate și acestea nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

* Dispozițiile alin. (7) au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007, astfel cum aceasta a fost rectificată, în măsura în care termenul de 6 luni de la data emiterii actului se aplică plângerii prealabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

15. În ceea ce privește prima întrebare, instanța de trimitere apreciază că este necesar să se stabilească dacă în materia autorizațiilor de construire regulile prevăzute de legislația specială cu privire la afișarea acestora pe pagina de internet sau la sediul autorității emitente, precum și cea a afișării panoului de identificare a investiției pot avea vreun impact asupra momentului de la care curge termenul pentru formularea plângerii prealabile de către terții care se consideră vătămați prin emiterea unei asemenea autorizații. Mai exact, se pune problema dacă, prin edictarea unor reguli speciale de publicitate a acestui act administrativ, legiuitorul a înțeles să instituie o prezumție de informare a terților cu privire la existența și conținutul acestuia, astfel încât momentul afișării să coincidă cu momentul de la care începe să curgă termenul pentru formularea plângerii prealabile.

16. În cazul în care se va considera că afișarea autorizației de construire poate avea semnificația unei asemenea prezumții, trebuie să se stabilească despre care afișare este vorba — cea de pe pagina de internet sau de la sediul autorității emitente sau cea de la locul unde se va realiza construcția — deoarece, de cele mai multe ori, cele două proceduri nu se efectuează la aceeași dată, autorizația fiind afișată de către autoritatea emitentă la data emiterii, în vreme ce panoul de identificare a investiției se afișează la data începerii lucrărilor de construire.

17. De asemenea, în cazul în care există o prezumție în sensul că afișarea autorizației de construire semnifică faptul că terții au luat cunoștință de ea, întrebarea este dacă această prezumție are un caracter absolut, astfel încât terții sunt împiedicați în orice situație să dovedească faptul că, în concret, nu au cunoscut conținutul autorizației, sau ea are un caracter relativ, putând fi răsturnată printr-o probă contrară.

18. Chestiunile ridicate trebuie privite nuanțat, deoarece termenul pentru formularea plângerii prealabile în cazul actelor administrative individuale este unul foarte scurt, iar lipsa acestei plângeri sau formularea ei tardivă duce la respingerea acțiunii în anulare, ca inadmisibilă. Or, acest lucru înseamnă că necesitatea formulării plângerii prealabile trebuie tratată ca o limitare a dreptului de acces la justiție. Acceptând că este vorba despre o limitare care are la bază un scop legitim, trebuie totuși verificat, în toate cazurile, ca ea să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui scop și să nu golească de conținut dreptul de acces la o instanță, întrucât, în caz contrar, s-ar putea pune problema încălcării art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

19. Pornind de la această premisă, trebuie respinsă *de plano* ideea că afișarea autorizației de construire pe pagina de internet sau la sediul autorității emitente poate constitui o prezumție, absolută sau relativă, în sensul că aceasta ar fi cunoscută de terții interesați. Astfel, ar fi excesiv să i se ceară unei persoane să verifice constant site-ul primăriei sau să se deplaseze din când în când la sediul acesteia pentru a studia autorizațiile de construire emise de curând și a vedea dacă nu există vreuna care să o vătămă.

20. Nici în cazul afișării panoului de identificare a investiției la locul unde se va realiza construcția — afișare care, de cele mai multe ori, este concomitentă cu momentul la care lucrările încep efectiv — nu ar trebui să funcționeze o prezumție absolută, în sensul că terțul cunoaște existența autorizației; cu toate acestea, într-o atare situație, ținând cont și de alte elemente ale stării de fapt (cum ar fi, spre exemplu, împrejurarea că terțul locuiește în imediata vecinătate a locului unde se realizează construcția), ar putea lua naștere o prezumție judiciară în sensul că terțul a cunoscut existența construcției la momentul afișării panoului în discuție, prezumție pe care însă terțul o poate răsturna prin orice mijloc de probă.

21. Oricum, indiferent de momentul la care terțul ia cunoștință de existența autorizației de construire și, eventual, în mod sumar, de prevederile sale, se ridică o altă întrebare: pentru formularea plângerii prealabile este suficient ca el să cunoască existența și obiectul acesteia sau este necesar, în plus, ca el să poată studia documentația care a stat la baza emiterii acesteia; or, în materia autorizațiilor de construire, ale căror prevederi sunt adesea sumare, această întrebare este deosebit de pertinentă, câtă vreme, prin ipoteză, simpla lectură a autorizației în sine oferă puține indicii cu privire la legalitatea acesteia.

22. Răspunsul ar trebui nuanțat și în această situație; astfel, dacă terțul a avut o posibilitate rezonabilă de a își da seama de existența unor vicii ale autorizației de construire, care îi vătămă drepturile, printr-o simplă lectură a actului, plângerea prealabilă ar trebui formulată de la momentul la care el ia cunoștință de act. Pe de altă parte, dacă viciile de legalitate sunt de așa natură încât nu pot fi decelate decât prin consultarea documentației care a stat la baza emiterii autorizației, atunci termenul pentru formularea plângerii prealabile nu ar trebui să curgă decât de la momentul la care terțul are acces la această documentație; în orice caz, două idei ar trebui subliniate: prima, că terțul are datoria de a se comporta diligent și de a face demersuri pentru studierea documentației imediat ce află de existența unei autorizații potențial vătămătoare; a doua, că chiar și anumite indicii ale nelegalității autorizației ar trebui să determine terțul să realizeze procedura prealabilă, nefiind permis ca acesta să aștepte până capătă o siguranță deplină, deoarece el are, oricum, suficient timp pentru a se edifica complet asupra legalității actului, între momentul formulării procedurii prealabile și termenul-limită pentru introducerea acțiunii în contencios administrativ; aceasta, întrucât trebuie respectat dreptul terțului de acces la justiție, dar trebuie respectat și dreptul beneficiarului autorizației la siguranța circuitului administrativ.

23. În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, instanța de trimitere apreciază că ea urmărește, în primul rând, să se stabilească dacă o autorizație de construire este revocabilă și momentul până la care aceasta este revocabilă; astfel, deși, teoretic, există un principiu al revocabilității actelor administrative, practic acest principiu suferă o serie de limitări, mai ales în cazul actelor administrative individuale favorabile particularului; una dintre aceste limitări este consacrată expres în legislație de art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 și se referă la irevocabilitatea actelor administrative care au intrat în circuitul civil; problema care se ridică este cea a momentului la care putem spune că o autorizație de construire intră în circuitul civil.

24. Pornind de la ideea că circuitul civil implică ideea de tranzacționare asupra dreptului, autorizația de construire ar trebui să fie revocabilă până la momentul în care beneficiarul său începe demersurile efective în vederea realizării construcției; cel mai probabil, aceste demersuri trebuie analizate de la caz la caz, însă se impune a se considera că, cel mai târziu, la momentul în care începe edificarea construcției, autorizația devine irevocabilă.

25. Or, dacă autorizația a devenit irevocabilă prin demararea lucrărilor de construire, se pune problema dacă mai este necesară efectuarea procedurii prealabile, ținând cont că, prin definiție, aceasta presupune solicitarea de revocare a actului; cu alte cuvinte, este obligatoriu ca particularul să ceară revocarea unui act în situația în care această revocare este imposibilă? Dacă se urmărește respectarea textului art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 în litera sa, atunci răspunsul este pozitiv, întrucât nu există prevăzută expres o excepție de la obligația efectuării procedurii prealabile în cazul actelor irevocabile. Dacă însă se urmărește respectarea textului în spiritul său, răspunsul ar trebui să fie în sensul că această procedură nu este obligatorie în cazul actelor irevocabile, pentru

simplul motiv că ea ar fi perfect inutilă (Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal: Decizia nr. 1.832 din 8 martie 2012).

26. De asemenea, ulterior formulării sesizării, la solicitarea instanței supreme, Curtea de Apel Cluj și-a completat punctul de vedere cu următoarele argumente:

— în situația terțului vătămat într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept, Legea nr. 554/2004 prevede că plângerea prealabilă poate fi formulată în termenul de 30 de zile, aplicabil prin asemănare cu ipoteza destinatarului actului administrativ cu caracter individual, reglementată la alin. (1) al art. 7; așa fiind, în reglementarea anterioară Legii nr. 212/2018, termenul de 30 de zile curge pentru terț de la momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența actului administrativ; este de semnalat însă că, în ceea ce privește punctul de calcul al termenului de 30 de zile, în Legea nr. 212/2018, de modificare a Legii nr. 554/2004, în vigoare de la 2 august 2018, termenul este determinat de momentul de la care terțul a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului, această nouă abordare legislativă confirmând unele soluții ale instanțelor de contencios, care s-au pronunțat în sensul că esențial este ca terțul să cunoască efectiv conținutul actului administrativ (autorizația de construire) și actele anexă ale acesteia (documentația tehnică și proiectul de autorizație de construire) (Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal: Decizia nr. 2.391 din 12 iulie 2017);

— așa fiind, îndeplinirea exigențelor legale prevăzute de art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991 nu poate reprezenta momentul în care terțul a luat cunoștință de conținutul actului, deoarece aceste dispoziții legale reglementează doar o formă de publicitate a autorizației de construire, ținând seama de caracterul public al acestui tip de act administrativ, instituindu-se, de fapt, o excepție de la regula conform căreia în materia actului administrativ cu caracter individual acesta nu este opozabil terților, nefiind supus niciunei forme de publicitate; de altfel, faptul că neîndeplinirea formalității de publicitate nu condiționează legalitatea autorizației de construire, ci doar executarea ei, căci în lipsa îndeplinirii formalității legale de publicitate actul nu ar putea fi pus în executare (Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal: deciziile nr. 1.322 din 19 mai 2017, nr. 346 din 23 februarie 2017 și nr. 1.375 din 2 martie 2018);

— dimpotrivă, într-o altă speță, aceeași instanță a considerat că „faptul afișării existenței autorizației de construire pe panoul menționat de norma legală incidentă reprezintă o modalitate obiectivă de aducere la cunoștința publicului a existenței unei autorizații de construire, fiind îndeplinită astfel cerința legală în privința celor ce se pretind vătămați de actul administrativ, respectiv de a avea cunoștință de existența unui anumit act, în speță a celui care permite construirea” (Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal: Decizia nr. 1.853 din 21 martie 2018).

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

27. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu a fost identificată jurisprudență cu privire la problemele de drept supuse dezlegării, transmițând puncte de vedere sau simple opinii referitoare la acestea.

28. Din analiza punctelor de vedere exprimate de instanțe și a hotărârilor transmise de acestea, după caz, se desprinde concluzia că nu există o practică judiciară constantă care să contureze una sau mai multe orientări jurisprudențiale cu privire la problemele semnalate, iar opiniile exprimate de instanțe, fiind atât de nuanțate, nu pot fi grupate pe orientări.

29. Astfel, următoarele sunt principalele interpretări jurisprudențiale și de opinie exprimate de instanțe:

A) Termenul de 30 de zile, în care terțul care se consideră vătămat prin emiterea unei autorizații de construire în beneficiul unei alte persoane poate formula plângere prealabilă, în condițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004, începe să curgă, în toate cazurile, de la momentul la care se dovedește că terțul a luat efectiv cunoștință de autorizația de construire, ca stare de fapt, putându-se face dovada prin orice mijloace de probă.

30. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de apel Oradea* (Decizia nr. 1.571/CA/2017-R din 7 iulie 2017) și *lași*;

— *tribunalele Sibiu* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Neamț* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Teleorman, Bacău* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal — o opinie) și *Constanța* (Secția de contencios administrativ și fiscal — sentințele nr. 2.074 din 17.09.2014, nr. 640 din 18.05.2016, nr. 2.621 din 12.11.2014 și nr. 245 din 3.02.2017).

B) Termenul curge de la data la care terțul care se consideră vătămat a luat cunoștința de autorizația de construire și de conținutul ei și, inclusiv în cazul în care au început lucrările de construire, nu se poate considera că autorizația de construire a intrat în circuitul civil, ea devenind irevocabilă doar după soluționarea definitivă a acțiunii în anulare.

31. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de apel Ploiești* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.541 din 17.10.2016, nr. 1.811 din 5.10.2017 și nr. 2.174 din 22.05.2018) și *Constanța* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 826/CA din 29 iunie 2015 și nr. 225 din 25 februarie 2015);

— *Tribunalul Argeș*.

C) *Tribunalul Bacău* — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal (o opinie) a apreciat că termenul începe să curgă de la data când terțul a luat cunoștință efectiv de existența autorizației, însă cel mai târziu de la data afișării panoului de identificare a investiției la locul realizării construcției, în temeiul art. 76 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991.

D) *Curtea de Apel Brașov* a apreciat că chestiunea de drept la care se referă prima întrebare din sesizare a fost reglementată prin dispozițiile art. I pct. 5 din Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative (Legea nr. 212/2018), prin care prevederile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 au fost modificate.

E) *Curtea de Apel Galați și Tribunalul Maramureș* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 3.413 din 13.12.2017) au considerat că:

— prin edictarea regulilor speciale de publicitate, prevăzute de actele normative aplicabile în materie, legiuitorul nu a înțeles să instituie o prezumție de informare a terților, ele asigurând accesul la aceste informații publice. Momentul în care terții iau cunoștință de existența unui act administrativ vătămător este legat de elemente extrinseci, de acte sau fapte survenite ulterior, cărora judecătorul le poate da semnificația cuvenită, în raport cu circumstanțele cauzei și păstrând un just echilibru între interesele părților în litigiu;

— chiar dacă nu se mai pune problema revocării actului, în condițiile în care a început lucrarea, autorizația de construire intrând în circuitul civil, totuși, terțul vătămat, față de răspunsul primit, va aprecia dacă se mai adresează instanței de contencios administrativ.

F) *Curtea de Apel Craiova* a opinat în sensul că cererea de anulare a autorizației de construire, formulată de către un terț, poate fi introdusă la data la care petentul a primit răspunsul la plângerea prealabilă sau la data la care a expirat termenul de răspuns la aceasta, după caz, arătând că soluțiile ce urmează a fi date problemelor de drept în discuție trebuie nuanțate, astfel:

— întrucât titularul acțiunii în anularea autorizației de construire/desființare este, în principiu, un terț ce se consideră lezată în drepturile sau interesele sale legitime, sunt aplicabile normele art. 11 din Legea nr. 554/2004, atât în ceea ce privește termenul de prescripție, cât și în ceea ce privește termenul de decădere, reglementat în alin. (2) al textului legal menționat;

— art. 11 din Legea nr. 554/2004 (inclusiv în forma în vigoare după modificările aduse prin Legea nr. 212/2018) nu recunoaște dreptul de a introduce acțiunea în anulare, direct, de la data cunoașterii actului administrativ a cărui anulare se solicită, ci de la momentele individualizate prin art. 11 alin. (1) lit. a)—d); aceasta cu atât mai mult cu cât o analiză corectă a art. 12 din Legea nr. 50/1991 pleacă de la premisa că trebuie cunoscute atât existența autorizației de construire (în acest sens fiind relevante momentele prezentate în conținutul sesizării), cât și faptul că aceasta este emisă cu încălcarea prevederilor legale (aspecte ce pot sau nu pot fi cunoscute la data observării autorizației de construire);

— irevocabilitatea autorizației de construire nu se raportează la efectele acesteia, intrate în circuitul civil; autorizația de construire, potrivit art. 1 din Legea nr. 50/1991, dă dreptul la executarea unei construcții, iar efectele civile ale edificării construcției se prezintă după finalizarea acesteia, potrivit art. 37 din aceeași lege (întocmirea procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor);

— astfel, dreptul de a executa construcția nu este un drept subiectiv civil (nu afectează circuitul civil) și, mai mult, nu este un drept garantat de lege, prin stabilitate, atât timp cât autoritățile administrației publice pot cere oprirea executării lucrărilor și, respectiv, desființarea construcțiilor edificate cu încălcarea prevederilor legale;

— de asemenea, în mod tradițional, doctrina administrativă tratează irevocabilitatea autorizațiilor de construire prin prisma exceptării de la regula revocabilității a actelor care au fost realizate material, și nu prin prisma intrării efectelor acestora în circuitul civil;

— nu în ultimul rând, trebuie reținută și finalitatea plângerii prealabile, de a da posibilitatea autorităților administrației publice locale emitente să ia măsuri pentru oprirea executării lucrărilor, respectiv de a urmări intrarea în legalitate.

G) *Tribunalul București* a considerat că:

— în situația în care terțul a avut o posibilitate rezonabilă de a-și da seama de existența unor vicii ale autorizației de construire, care îi vatămă drepturile, printr-o simplă lectură a actului, plângerea prealabilă ar trebui formulată de la momentul la care el ia cunoștință de act. Pe de altă parte, dacă viciile de legalitate sunt de așa natură încât nu pot fi decelate decât prin consultarea documentației care a stat la baza emiterii autorizației, atunci termenul pentru formularea plângerii prealabile nu ar trebui să curgă decât de la momentul la care terțul are acces la această documentație. În orice caz, terțul are datoria de a se comporta diligent și de a face demersuri pentru studierea documentației imediat ce află de existența unei autorizații potențial vătămătoare;

— autorizația de construire ar trebui să fie revocabilă până la momentul în care beneficiarul său începe demersurile efective în vederea realizării construcției; cel mai probabil, aceste demersuri trebuie analizate de la caz la caz, însă se impune a se considera că, cel mai târziu la momentul în care începe edificarea construcției, autorizația devine irevocabilă.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

32. Prin Adresa nr. 1.872/C/2.591/III-5/2018 din 2 august 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

33. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra conformității dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 cu dispozițiile Legii fundamentale prin mai multe decizii: nr. 834 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 28 februarie 2018; nr. 659 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 27 noiembrie 2015; nr. 1.224 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 10 noiembrie 2011; nr. 973 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 10 august 2010; nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007.

34. Instanța de contencios constituțional a statuat „cu valoare de principiu că procedura prealabilă reglementată de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu este de natură să afecteze accesul liber la justiție ori dreptul la un proces echitabil și că instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent. Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămăte și a administrației, iar, pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității. De asemenea, Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este, de exemplu, procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic. În plus, s-a arătat că dreptul de acces liber la justiție nu este un drept absolut, el putând fi supus anumitor condiționări. Prin urmare, Curtea a statuat că «parcursul unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional, nu îngrădește dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești» (Decizia nr. 834 din 14 decembrie 2017).

35. De asemenea, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (7) și art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

„(...) în motivarea acesteia, se susține că textele de lege criticate, care instituie obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile în cazul acțiunilor în contencios administrativ, sunt neconstituționale în măsura în care comunicarea actului contestat este interpretată ca fiind și simpla înștiințare cu privire la emiterea respectivului act, iar nu comunicarea în scris a actului în sine. Din examinarea conținutului dosarului, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ generată de împrejurarea că autorului excepției i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate și a fost trecut în rezervă prin ordin al directorului Serviciului Român de Informații. Cu privire la emiterea acestor acte, autorul excepției a fost înștiințat verbal de către comandantul unității, iar în scris printr-o adresă transmisă prin poștă după un an și 6 luni, în care se preciza că decizia de retragere a autorizației de acces la informații clasificate și ordinul de trecere în rezervă nu îi pot fi comunicate întrucât au caracter de secret de stat. După primirea acestei

adrese, autorul excepției a solicitat instanței de contencios administrativ anularea celor două acte, considerând că termenul de contestare prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu a început să curgă, în condițiile în care acestea nu i-au fost niciodată comunicate, nefiindu-i aduse la cunoștință printr-o adresă scrisă măcar numărul și data emiterii acestora ori temeiul de drept, dacă nu și cel de fapt. Curtea reține, de asemenea, că, în apărare, Serviciul Român de Informații a solicitat respingerea acțiunii ca urmare a neparcurgerii de către reclamant a procedurii prelabile impuse de art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, susținând că acesta ar fi trebuit să formuleze plângere împotriva măsurii retragerii autorizației de acces la informații clasificate și a ordinului de trecere în rezervă în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de conținutul lor, menționând, totodată, că aducerea la cunoștință a deciziei de retragere a autorizației de acces la informații clasificate și comunicarea ordinului de trecere în rezervă au fost consemnate într-un proces-verbal semnat de petent la data la care i s-a făcut și comunicarea verbală cu privire la emiterea celor două acte.

14. În acest context factual, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate apare ca inadmisibilă, în cauză fiind ridicată, în realitate, o problemă de aplicare a legii la speță, care ține exclusiv de competența instanței de judecată. Ca atare, având în vedere că modalitatea de aplicare la cauze individual determinate a textelor de lege deduse controlului nu reprezintă o problemă de constituționalitate, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, din perspectiva învederată excedând competenței instanței de contencios constituțional” (Decizia nr. 659 din 15 octombrie 2015).

36. Tot astfel, cu privire la dispozițiile art. 7 alin. (3) și (7) din Legea nr. 554/2004, s-a statuat că:

„Dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevăd dreptul persoanei vătămate într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, să introducă plângere prelabilă din momentul în care a luat cunoștință de existența actului, pe orice cale, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7) al aceluiași articol.

Examinând critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 față de prevederile art. 16 și ale art. 21 din Constituție, Curtea constată că este neîntemeiată. Aceasta deoarece textul de lege menționat, prin însuși conținutul său normativ, garantează, în condiții identice, accesul liber la justiție al oricărei persoane vătămate printr-un act administrativ, cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

Analizând însă prevederile art. 7 alin. (7) din aceeași lege, Curtea constată că susținerile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului liberului acces la justiție sunt întemeiate, urmând a admite excepția de neconstituționalitate.

Potrivit acestor dispoziții legale, plângerea prelabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul de 30 de zile de la data comunicării actului — termen prevăzut de alin. (1) al art. 7 — dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului, acest termen fiind un termen de prescripție.

Curtea constată că dispozițiile art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004 nu fac distincție între calitatea persoanei vătămate printr-un act administrativ unilateral cu caracter individual, și anume dacă aceasta este însuși destinatarul actului sau are calitatea de terț față de acesta. Fără a opera o diferențiere în acest sens, textul de lege prevede același termen de 6 luni de la emiterea actului în care poate fi atacat actul administrativ. Or, actul administrativ unilateral cu caracter individual nu este opozabil terților, nefiind supus niciunei forme de publicitate, astfel încât aceștia nu au posibilitatea reală de a cunoaște existența de la data emiterii lui. Acest act este adus la cunoștință

doar destinatarului său prin comunicare. Așa fiind, terții — persoane vătămate într-un drept al lor sau într-un interes legitim — se găsesc în imposibilitatea obiectivă de a cunoaște existența unui act administrativ adresat altui subiect de drept. Întrucât dispozițiile art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 condiționează îndeplinirea procedurii prelabile obligatorii de formularea plângerii prelabile de către persoana vătămată, alta decât destinatarul actului administrativ atacat, într-un termen de cel mult 6 luni de la data emiterii actului, este evident că accesul la instanță al acestor categorii de persoane este practic blocat. Instanța de judecată va respinge cererea ca tardiv introdusă, în condițiile în care reclamantul a luat cunoștință de existența actului ulterior prescrierii termenului de 6 luni de la data emiterii acestuia. Or, potrivit art. 21 din Constituție, «Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime». Este adevărat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența de a stabili procedura de judecată, iar în considerarea unor situații deosebite, pot fi adoptate reguli speciale, însă norma constituțională menționată nu justifică reglementarea unor prevederi legale care să aibă ca efect încălcarea unui drept.” (Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007).

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

37. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prelabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

38. Examinând sesizarea, întrebările ce fac obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

39. Înainte de cercetarea în fond a chestiunilor de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să analizeze dacă sesizarea îndeplinește cerințele legale privind admisibilitatea mecanismului procedural în discuție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

40. Din cuprinsul dispozițiilor legale menționate, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

41. Se constată că sesizarea îndeplinește doar unele dintre condițiile legale sus-menționate, după cum urmează:

— cauza se află pe rolul unei instanțe investite cu soluționarea pricinii în ultimă instanță, respectiv Curtea de Apel Cluj, care soluționează recursul formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Maramureș;

— chestiunea de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemelor de drept vizate printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

— de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul sesizării depinde soluționarea pe fond a cauzei, noțiunea de „soluționare pe fond” trebuind înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

42. Celelalte condiții care determină admisibilitatea sesizării necesită o analiză mai amănunțită, ce va fi realizată în cele ce urmează.

43. Așa cum rezultă din sesizarea formulată, instanța de trimitere a solicitat ca, pe calea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, să se răspundă la următoarele două întrebări:

„Dacă termenul de 30 de zile, în care terțul care se consideră vătămat prin emiterea unei autorizații de construire în beneficiul unei alte persoane poate formula plângere prealabilă, în condițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării autorizației de construire pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau la sediul acesteia, în condițiile art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă acest termen începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării panoului de identificare a investiției la locul realizării construcției, în temeiul art. 76 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, sau dacă acest termen curge, în toate cazurile, de la momentul la care se dovedește că terțul a luat efectiv la cunoștință de autorizația de construire? În acest din urmă caz, termenul curge de la data când a fost cunoscută existența autorizației de construire și, eventual, conținutul său sau de la data la care terțul putea, cu eforturi rezonabile, să cunoască conținutul documentației care a stat la baza emiterii ei?

Dacă, în situația în care au fost începute lucrările de construire, se poate considera că autorizația de construire a intrat în circuitul civil, în sensul prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, astfel încât a devenit irevocabilă? În situația în care răspunsul la această întrebare este afirmativ, dacă, în acest caz, ținând cont de faptul că autorizația de construire este irevocabilă, mai trebuie formulată plângere prealabilă împotriva acesteia înainte de formularea acțiunii în anulare?”

44. Prin prima întrebare se solicită interpretarea normelor de drept incidente în determinarea momentului de la care curge termenul pentru formularea plângerii prealabile împotriva unei autorizații de construire, în timp ce prin cea de-a doua întrebare se solicită clarificarea problemei caracterului irevocabil al unei autorizații de construire, în situația demarării lucrărilor — care este exact situația din speță — și necesitatea ca, într-un asemenea caz, să se mai efectueze procedura prealabilă.

45. În ceea ce privește prima întrebare, instanța de trimitere apreciază că este necesar să se stabilească dacă, în materia autorizațiilor de construire, regulile prevăzute de legislația specială cu privire la afișarea acestora pe pagina de internet sau la sediul autorității emitente, precum și la afișarea panoului de identificare a investiției pot avea vreun impact asupra momentului de la care curge termenul pentru formularea plângerii prealabile de către terții care se consideră vătămați prin emiterea unei asemenea autorizații. Mai exact, se pune problema dacă, prin edictarea unor reguli speciale de publicitate a acestui act administrativ, legiuitorul a înțeles să instituie o prezumție de informare a terților cu privire la existența și conținutul acestuia, astfel încât momentul afișării să coincidă cu

momentul de la care începe să curgă termenul pentru formularea plângerii prealabile.

46. În cazul în care se va considera că afișarea autorizației de construire poate avea semnificația unei asemenea prezumții, trebuie să se stabilească despre care afișare este vorba — cea de pe pagina de internet sau de la sediul autorității emitente ori cea de la locul unde se va realiza construcția — deoarece, de cele mai multe ori, cele două proceduri nu se efectuează la aceeași dată, autorizația fiind afișată de către autoritatea emitentă la data emiterii, în vreme ce panoul de identificare a investiției se afișează la data începerii lucrărilor de construire.

47. De asemenea, în cazul în care există o prezumție în sensul că afișarea autorizației de construire semnifică faptul că terții au luat la cunoștință de ea, întrebarea este dacă această prezumție are un caracter absolut, astfel încât terții sunt împiedicați în orice situație să dovedească faptul că, în concret, nu au cunoscut conținutul autorizației, sau ea are un caracter relativ, putând fi răsturnată printr-o probă contrară.

48. Așa cum s-a arătat anterior, dispozițiile normative a căror interpretare se cere pe calea mecanismului instituit de art. 519 din Codul de procedură civilă sunt cele anterioare modificărilor aduse Legii nr. 554/2004 prin Legea nr. 212/2018.

49. Astfel, conform Legii nr. 554/2004, în forma în vigoare la data sesizării:

„Art. 7. — Procedura prealabilă

(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

(...)

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7).

(...)

(7) Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”

50. În cererea de sesizare s-a solicitat interpretarea art. 7 din Legea nr. 554/2004, raportat la:

— art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991, potrivit căruia:

„Autorizația de construire și anexele acesteia au caracter public și se pun la dispoziția publicului spre informare pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau prin afișare la sediul acesteia, după caz.”;

— art. 76 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 — Operațiuni privind obligațiile investitorilor/beneficiarilor față de autorități, potrivit căruia:

„(1) După obținerea autorizației de construire/desființare, în vederea executării lucrărilor, investitorul/beneficiarul are obligația de a realiza următoarele operațiuni:

a) Anunțarea începerii lucrărilor de construcții autorizate.

Se va aduce la cunoștință emitentului autorizației și Inspectoratului teritorial în construcții data și ora începerii lucrărilor de construcții autorizate, utilizându-se «Formularul-model F.13 — COMUNICARE privind începerea execuției lucrărilor» (pentru uzul administrației publice), respectiv «Formularul-model F.14 — COMUNICARE privind începerea execuției lucrărilor» (pentru uzul ISC) puse la dispoziție de emitentul autorizației împreună cu autorizația.

b) Amplasarea, la loc vizibil, a Panoului de identificare a investiției.

Se vor aplica prevederile cuprinse în anexa nr. 8 la prezentele norme metodologice.”

51. Din analiza conținutului sesizării rezultă că, de fapt, instanța de trimitere nu solicită interpretarea art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, ci solicită pronunțarea unei soluții prin care să se stabilească, în cazul emiterii unei autorizații de construire, care este momentul la care începe să curgă termenul de formulare a plângerii prealabile, în cazul în care vătămat este un terț.

52. În contextul mecanismului instituit de art. 519 din Codul de procedură civilă, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să decurgă din interpretarea unei dispoziții legale, iar nu din aplicarea acesteia în circumstanțele particulare ale speței, operațiune ce constituie atributul exclusiv al instanței învestite cu soluționarea cauzei.

53. Dacă prin sesizarea formulată se are în vedere doar aplicarea normei, cu scopul de a se identifica soluția ce trebuie dispusă în cauză, nu se poate vorbi de o chestiune de drept, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel că sesizarea este inadmisibilă.

54. În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, se constată că ea urmărește, în primul rând, să stabilească dacă o autorizație de construire este revocabilă, momentul până la care aceasta este revocabilă, precum și momentul la care se poate spune că o autorizație de construire intră în circuitul civil.

55. În cazul acestei întrebări, după cum lesne se poate observa, nu se solicită interpretarea unui text legal, ci să se

stabilească, pe calea unei hotărâri cu caracter obligatoriu, dacă o autorizație de construire are caracter revocabil și momentul în care dobândește acest caracter, ceea ce nu este admisibil.

56. Chiar și în situația în care ar fi identificabilă o chestiune de drept ce ar putea face obiectul unei dezlegări din partea acestui complet, nu se poate reține îndeplinirea condiției de admisibilitate a sesizării privind noutatea, întrucât problemele în discuție au primit dezlegări în practica judiciară, așa cum rezultă din analiza hotărârilor pronunțate și a punctelor de vedere formulate de instanțele naționale, iar soluțiile adoptate au vizat analiza în concret a probelor administrate.

57. De altfel, chiar instanța de trimitere — prin indicarea multitudinii de ipoteze ce pot apărea în practică și care ar putea fi invocate în legătură cu momentul la care terțul vătămat într-un drept sau interes legitim, prin emiterea unei autorizații de construire în favoarea unei alte persoane, ia cunoștință despre existența acesteia — recunoaște, implicit, că acest moment trebuie analizat de la caz la caz și soluțiile pot fi diferite, în raport cu probele ce sunt administrate în fiecare speță.

58. Or, asemenea operațiuni de interpretare și aplicare a textului de lege la diferite circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu în parte nu pot fi atribuite completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci revine instanței abilitate de lege „să spună dreptul” în cauza dedusă judecătii, mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă neputând fi valorificat decât în scopul rezolvării de principiu a unei veritabile probleme de drept.

59. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

în numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 530/100/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă termenul de 30 de zile, în care terțul care se consideră vătămat prin emiterea unei autorizații de construire în beneficiul unei alte persoane poate formula plângere prealabilă, în condițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării autorizației de construire pe pagina proprie de internet a autorității administrației publice emitente sau la sediul acesteia, în condițiile art. 7 alin. (21) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă acest termen începe să curgă, în toate cazurile, de la data afișării panoului de identificare a investiției la locul realizării construcției, în temeiul art. 76 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, sau dacă acest termen curge, în toate cazurile, de la momentul la care se dovedește că terțul a luat efectiv la cunoștință de autorizația de construire? În acest din urmă caz, termenul curge de la data când a fost cunoscută existența autorizației de construire și, eventual, conținutul său sau de la data la care terțul putea, cu eforturi rezonabile, să cunoască conținutul documentației care a stat la baza emiterii ei?”

Dacă, în situația în care au fost începute lucrările de construire, se poate considera că autorizația de construire a intrat în circuitul civil, în sensul prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, astfel încât a devenit irevocabilă? În situația în care răspunsul la această întrebare este afirmativ, dacă, în acest caz, ținând cont de faptul că autorizația de construire este irevocabilă, mai trebuie formulată plângere prealabilă împotriva acesteia înainte de formularea acțiunii în anulare?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

